

ansees som en tro og sand Gjengivelse af Grundloven, retteligen forstaaet. Mig forekommer det altsaa, at det historiske Tilbageblik, en nøjagtig Sammenholdelse af Grundloven af 1849 med den nu foreliggende Grundlov, paa ingen Maade kan paaberaabes for den Indstilling, der foreligger fra Udvalget; jeg troer snarere, at den kan paaberaabes for det Modsatte, og naar man ved en foregaaende Leilighed her, hvor vel ikke Alt var overveiet iforveien, er kommen til at udtale Noget om det formeentlig Afgjørende, der skulde ligge i Savnet i § 58 af en Sætning som den i den tidligere § 62, saa troer jeg, at det er Noget, som ved nærmere Overveielse maa befindes utilstrækkeligen begrundet, dog er det uden Tvivl netop hiin leilighedsvisse Udtalelse, der fornemmeligen har givet Anledning til denne hele Discussion og til Manges Forestilling om, at Valget neppe gyldigen lod sig oprettholde.

Jeg behøver ikke, for at hævde min Afstemning, at paastaae, at Rigtigheden af min Opfattelse er klar. Jeg forstaaer meget vel, at det kan stille sig anderledes for Andre, og jeg skjønner ikke om uden Nødvendighed at bruge saa stærke Udtryk, men det tør jeg i alt Fald sige, at det Modsatte er langfra at være klart, og at der i alt Fald er antagelige Tvivl, der gjøre sig gjældende imod den Indstilling, som foreligger for Udvalget. Saaledes stillede jeg ogsaa mit Udgangspunkt, men har jeg blot Ret deri, at Tvivlen virkelig nu siges at være tilstede, ja, saa skjønner jeg ikke bedre, end at saa kan den af det gyldige Valg flydende Ret nu ikke ansees som mistet, saa maa derimod Retten til at forblive her i Thinget efter Retsfærdighedens Grundsætninger og enhver billig Betragtning opretholdes. Jeg troer overhovedet, at det ærede Udvalg lægger Noget ind i Grundloven, som ikke er der i Forveien, at de stille en Forbring, som hverken med Nødvendighed følger af Ordene eller lader sig ulede af den rimelige Mening; og jeg troer, at dette Andet og Mere, der lægges ind, lægges ind saaledes, at det kommer til at gjøre Uret, til at tilintetgjøre lovligt erhvervede Rettigheder, tilmed, lad mig berøre det endnu, paa en saare hensynsløs Maade. Thi, skulde det under nogle Omstæn-

dheder kunne tænkes, at man i Grundloven, selv om en saa vidtgaaende Domicilforbring var befunden passelig, kunde have villet lade Sagen ligge hen i det Aføre — tillad mig dette Ord —, som der maatte siges at ligge i, naar det fort og godt skulde gjælde, at til hvilken som helst givne Tid, midt i en Session, skulde Bopælsforandringen, ligemeget hvorledes, den frivillige eller den nødvendige, øieblikkeligen gjøre det af med Retten for den valgte Representant til her længer at indtage sin Plads. Mon man ikke, naar dette hele Forhold var kommet paa Tanke, hvad det upaatvilelig slet ikke er, dog maatte have søgt sig stærkt opfordret til i ethvert Tilfælde at bestemme, at Pladsen maatte kunne bevares, i alt Fald Sessionen ud, om ikke for Andet, saa for Sømmelighedens Skyld, og for ikke unødigen at forstyrre Forretningernes Gang? Jeg paaberaaber mig ikke dette anderledes end som et hyderligere Vidnesbyrd om, at Meningen fornuftigviis ikke kan have været den, som Udvalgets ærede Ordfører forsægter, og jeg spør til, at dette vigtige Lovgivningsværk maatte være lidet omhyggeligt behandlet, naar saa vigtige Sætninger som den, Indstillingen bygger paa, saa hensynsløst og med saa ringe Omfagt, skulde ansees indstrevne deri. — I Henhold til disse Betragtninger kan jeg for mit Vedkommende ikke Andet end stemme imod Udvalgets Indstilling.

Ordføreren: Jeg vilde staae Fare for ganske at glemme idetmindste endeel af de mangfoldige og meget udførlige Indvendinger, der ere fremkomne fra den ærede sidste Talers Side, hvis jeg undlod strax at give Tilsvær derpaa. Jeg troer derfor, det vil være rigtigt for mig allerede nu igjen at tage Ordet. Jeg skal ikke særligt henvende mig til den ærede Landsthingsmand, der først gjorde Indvending imod, hvad der af Udvalget er anført; thi, hvis jeg ikke ganske har misforstaaet Endeel af det, der fremkom fra den ærede sidste Talers Side, saa troer jeg nok, at, hvis jeg besvarer ham nogenlunde afgjørende, saa vil ogsaa dermed det, der fra den førstnævnte ærede Landsthingsmands Side blev fremført, have fundet sin Gjendrivelse. Jeg henvender mig altsaa særligt til den ærede sidste Taler, men skal dog iøvrigt paa ingen Maade